KCW

ARCHITECTEN

LOOSE
SPOREN
INTENTIES
TUSSENMAAT
VEERKRACHT
GENIUS LOCI
WITRUIMTE
COLLECTIVITEIT
FIJN-GEVOELIGHEDEN

SPOREN

de kerf in de aarde,
het bouwsel in het landschap,
de verweerde plank van de schuur,
de harde actie van het maken,
een object, het huis, het plein
en evenzeer een tekst,
een beschrijving, een bestek,
de blauwdruk die de farde niet verlaat,
het zijn sporen materieel en tastbaar
van onze activiteit waaraan
een latent beeld vooraf gaat.
De idee die er nog niet 'is'
wordt belicht en bevraagd,
trekt immateriële sporen
in de inzichten die het uitlokt,
in het geheugen dat het schept,
in de mensen die het samenbrengt,
in de vragen die het stelt,
in een tijdelijk collectief beeld.
Vluchtige sporen,
een rimpeling die uitdijnt
voorbij het object an-sich.

Later ben ik samen met
de schoolkinderen in hetzelfde gebouw, maar ik woon er niet meer,
ik ben er in elk geval niet bekend.
Ik vraag een jongen waar de wc's
zijn, en hij wijst me er een - het is
een mooie wc, met oud sanitair en
houten beschot. Terwijl ik op de wc
zit, gaat de ruimte omhoog - want
het is ook een lift. Ik vraag me heel
even af, terwijl ik doortrek,
hoe de afvoer in dat geval werkt,
en neem dan maar aan dat daar
wel over nagedacht zal zijn.

Ludia Davis -
De schoolkinderen in het gebouw

INTENTIES

niet elk detail
van de interactie
is tijdloos en voorspelbaar.
De gebruiker eigent toe,
amendeert, modificeert.
De tijd vervaagt, rekt uit,
maakt lijnen poreus,
fixeert nieuwe betekenislagen.
Een architectuur van interactie
ambieert een attitude waarin
een project betekenis krijgt
door wat het toelaat te gebeuren
voorbij de initiële intenties,
voorbij het eigen materiële lichaam.
We denken in scenario's,
'open ended' en 'open source'.
We ontwerpen intenties,
identiteit en ervaringen.
Ook dat is onze ambitie.

TUSSENMAAT

onderzoekt en bevraagt
de maat tussen de dingen,
de gepaste korrelgrootte
van de groene ruimte,
de infrastructuur-ruimte,
de (on)bebouwde ruimte,
die zich tussen of in
het gecultiveerde landschap
met haar specifieke schriftuur
kan invoegen.

Where there is a sandy beach
with rocks standing up from it,
as tides recedes small pools are left
at certain places where the rock clusters.
It is, as this, that our urbanism acts;
the formation of buildings carry with it
an empooling of the space-between.
As with the rock pools,
what is within that space-between
seems extraordinarily vivid.

Peter Smithson - Empooling

The lobby is far more discouraging with
its soiled white brick-patterned linoleum
and its artificial ficus tree than it could
possibly have been in its original
decrepitude. Only the ancient marble
wainscoting – a palomino-colored marble;
veined in blue and gray with a deep
yellow, smoky overlay, like a fine old
cheese, now hideously echoed by
the yellow walls- indicates that this was
once a building of some consequence; that
hopes were nurtured here; that upon en-
tering the lobby people were expected
to feel as if they were moving in an orderly
fashion into a future that held something
worth having.

Michael Cunningham - The Hours

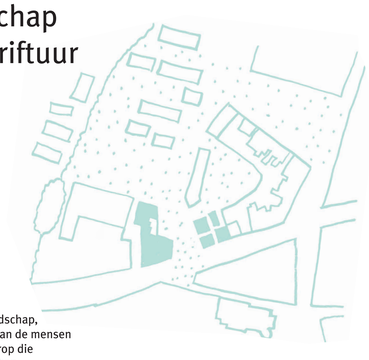

GENIUS LOCI

verankerd in haar materie (massa),
in de structuur van haar ruimte & landschap,
in haar eco-systeem, in het verhaal van de mensen
die haar bevolken en in de wijze waarop die
haar structuren gebruiken of misbruiken.
Het genie van de plek is
historisch permanent, provisoir en temporeel.
Vanuit het ver-beelden van een oneigenlijk gebruik,
het inbedden van ondenkbare alteraties ,
nu en door ongekende intervenanten,
verhogen we de veerkracht en
tillen we het potentieel
van de 'locus' op.

Situated at the interface of
culture and nature, building
is as much about ground as
it is about built form

K. Frampton -
Studies in Tectonic Culture

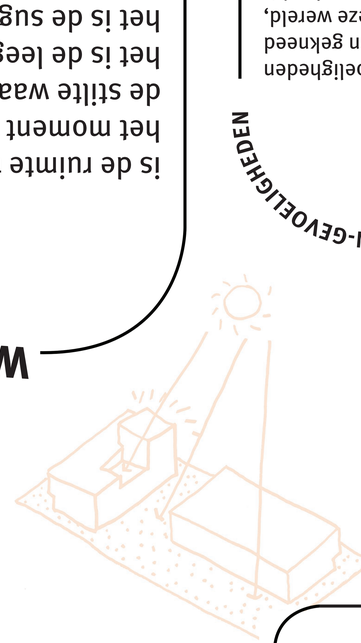

WITRUIMTE

is de ruimte tussen woorden,
het moment tussen twee slagen,
de stilte waarin de klank uitdijt,
het is de leegte en de ademruimte,
het is de suggestie van het onnoembare,
en de belofte van ontelbare kansen.
Doorheen onze projecten werken
we gestaag aan een scherper inzicht,
(h)erkenning en fijngevoeligheid voor
de kwaliteiten van deze actieve leegte.
We geloven dat wit-ruimte essentieel is
voor een architectuur van interactie.

Een route is geen verbinding tussen plekken.
Veelzeer ongeordend: routes constitueren plekken.
Langs de weg ontstaan knooppunten, kruispunten,
oversteekplaatsen, passages, speelplekken, schuilplekken,
rustpunten. Het zijn de haltes van de route.
Haltes zijn potentiële bestemmingen.

Joeri De Bruyn / Maarten Van Acker - In Via Veritas

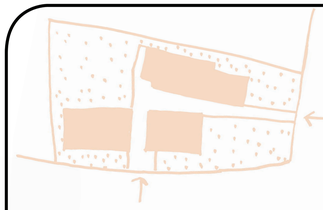

FIJN-GEVOELIGHEDEN

dit gaat over gevoeligheden
ideeën en denkbeelden gekneed
door ons begrijpen van deze wereld,
zijn mensen en onze ambacht.
Sommige begrippen zijn helder,
drijven aan het opperviak
en duiden we precies.
Anderen blijven een vermoeden
vragend om een verfijnder begrijpen,
om meer 'subtiliteit'.

Ik ontmoet een wandelaar. Eerst denk ik dat
het een onbekende boom is, maar het blijkt
een wandelaar. Hij is onbevangen, we praten.
Hij vraagt wat ik doe. Ik zeg, 'Ik ben schrijver.'
Hij zegt: ' Dat is iemand die aan het strand
staat, een zandkorrel tussen zijn vingers bekijkt
en die beschrijft. Als hij klaar is, is hij oud.
Hij denkt dat hij het strand beschreven heeft.'
Ik zeg: 'Gedverdomme.'

A.L.Snijders - Strand

COLLECTIVITEIT

het collectief
de gemeenschap,
le bien commun,
the common ground,
the common bond,
dat wat buiten de conditie van het zelf ligt,
dat wat zich ontrekt aan de plek
waar je volledig voor jezelf beslist,
dat wat naar een fragiele balans zoekt
tussen het 'ik' en het 'wij',
dat wat een gemeenschappelijk
individueel belang afkast,
dat wat de eigen kavel aanvult
met wat ons kan binden,
dat wat de winst uit
de collectiviteit beliichaamt,
het Wij-aandeel,
intentioneel of toevallig,
ongebonden delen,
slimmer en lichter dan voorheen,
is een onmiskenbaar onderdeel
van een 'moderne' samenhorigheid.

Wonen is binnen onze cultuur altijd iets
collectiefs geweest, al is het om de simpele reden
dat men door samen te wonen winsten boekt
– sociaal, financieel, ecologisch en ruimtelijk. (...)
-Het begrip collectiviteitswinst mag een standaard be-
trachting worden voor de woonomgevingen van
de toekomst.

BMSTR - Nieuwe vormen van collectiviteit

LOOSE FIT

verbeent een project autonomie,
een zelfstandig bestaansrecht
los van bijzondere noden,
los van zijn huidige gebruikers.
Gebruikers komen en gaan,
en met hen hun specifieke noden.
'Loose fit' kent 'marge' toe,
projecteert onbenoemde gebruiken,
bevoordeelt strategieën die een
gebruik- en programma-buffer inbedden.
'loose fit' staat niet in contrast met
individuele verhalen, en (sociale) identiteit.

Met het begrip 'pro-publiek' wordt
de ruimte bedoeld die aan
de perceptie of het gebruik van
een publieke ruimte bijdraagt,
maar die wel degelijk tot
het privédomein behoort

Aglaée Degros -
Vlaams Eldorado

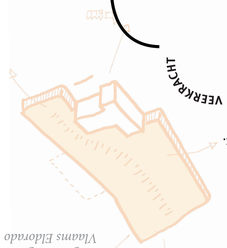

VEERKRACHT

geeft vorm aan veerkrachtige ruimteconcepten
die dentiteit, diversiteit en een mix van
gebruik(ers), gebouwen en publieke ruimten
omarmen. Het onderzoekt de principes
van verwevving, medegebruik, meervoudig
ruimtegebruik en omkeerbaarheid van het huidige
en toekomstig (ruimte)gebruik.
Ze creëert sterke, zindere(nde plaatsen
die een significant onderdeel worden van
het buurtnetwerk en identiteit verleenen
aan een gemeenschap.

De rijkdom van een gebouw,
een stad is die van de collectieve
ruimtes, die van alle plekken waar
het dagelijkse leven zich afspeelt.

Manuel de Sola Morales

All buildings are predictions.
All predictions are wrong
A building is not something you finish.
A building is something you start.
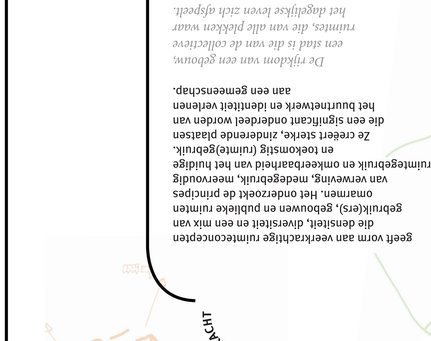
Siward Brand - How Buildings Learn:
What Happens After They're Built